

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

14 päivänä joulukuuta 2016*

Muutoksenhaku — Vaatimus Viron ja Suomen finanssialan valvontaviranomaisiin kohdistuvan tutkimuksen aloittamisesta — Euroopan pankkiviranomaisen (EPV) päätös — Asetus N:o 1093/2010 — 17 ja 60 artikla — Valituslautakunta — Kanteen nostamisen määräaika — Anteeksi annettava erehdys

Asiassa C-577/15 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 9.11.2015,

SV Capital OÜ, kotipaikka Tallinna (Viro), edustajanaan M. Greinoman, vandeadvokaat,

valittajana,

ja jossa muina osapuolina ovat

Euroopan pankkiviranomainen (EPV), asiamiehinään J. Overett Somnier ja Z. Giotaki, avustajanaan F. Tuytschaever, advocaat

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

jota tukee

Euroopan komissio, asiamiehinään W. Mölls ja K.-P. Wojcik,

väliintulijana ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto)

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja R. Silva de Lapuerta (esittelevä tuomari) sekä tuomarit J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, C. G. Fernlund ja S. Rodin,

julkisasiamies: P. Mengozzi,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

tuomion

- 1 SV Capital OÜ vaatii valituksessaan, että unionin tuomioistuin kumoaa unionin yleisen tuomioistuimen 9.9.2015 antaman tuomion SV Capital v. EPV (T-660/14, jäljempänä valituksenalainen tuomio; EU:T:2015:608) siltä osin kuin
  - unionin yleinen tuomioistuin jätti sillä tutkimatta kanteen, jolla SV Capital OÜ vaati kumoamaan Euroopan pankkiviranomaisen (EPV) 21.2.2014 tekemän päätöksen C 2013 002, jolla hylättiin sen vaatimus Viron ja Suomen finanssialan valvontaviranomaisiin kohdistuvan tutkimuksen aloittamisesta Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan pankkiviranomainen) perustamisesta sekä päätöksen N:o 716/2009/EY muuttamisesta ja komission päätöksen 2009/78/EY kumoamisesta 24.11.2010 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 1093/2010 (EUVL 2010, L 331, s. 12) 17 artiklan 2 kohdan nojalla unionin oikeuden rikkomisen johdosta, ja
  - unionin yleinen tuomioistuin siitä huolimatta, että se jätti osittain tutkimatta kanteen, jolla SV Capital OÜ vaati kumoamaan Euroopan valvontaviranomaisten valituslautakunnan 14.7.2014 tekemän päätöksen 2014-C1-02, jolla hylättiin EPV:n 21.2.2014 tekemästä päätöksestä tehty valitus (jäljempänä valituslautakunnan 14.7.2014 tekemä päätös), kumosi viimeksi mainitun päätöksen.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Direktiivi 2006/48/EY

- 2 Luottolaitosten liiketoiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta 14.6.2006 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2006/48/EY (EUVL 2006, L 177, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 24.11.2010 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2010/76/EU (EUVL 2010, L 329, s. 3) (jäljempänä direktiivi 2006/48), 11 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Toimivaltaiset viranomaiset voivat myöntää toimiluvan ainoastaan edellyttäen, että luottolaitoksen toimintaa hoitaa tosiasiallisesti ainakin kaksi henkilöä.

Viranomaiset eivät saa myöntää toimilupaa, jos kyseisten henkilöiden maine ei ole riittävän hyvä tai heillä ei ole riittävää kokemusta tällaisten tehtävien hoitamiseksi.

--

2. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että:

- a) luottolaitoksen, joka on oikeushenkilö ja jolla siihen sovellettavan kansallisen lain mukaisesti on sääntömääräinen kotipaikka, pääkonttorin on oltava samassa jäsenvaltiossa kuin sen sääntömääräinen kotipaikka; ja
- b) muun luottolaitoksen pääkonttorin on oltava siinä jäsenvaltiossa, joka on myöntänyt sen toimiluvan ja jossa se tosiasiallisesti harjoittaa toimintaansa.”

- 3 Direktiivin 2006/48 22 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on vaadittava, että jokaisessa luottolaitoksessa on toimiva päätöksenteko-, ohjaus- ja valvontajärjestelmä, joka muodostuu selkeästä organisaatorakenteesta, jossa vastuualueet on määritelty yksityiskohtaisesti, läpinäkyvästi ja kattavasti, tehokkaista prosesseista sellaisten riskien tunnistamiseksi, hallinnoimiseksi, seuraamiseksi ja

raportoimiseksi, joille se on tai saattaa olla alttiina, riittävästä sisäisen valvonnan menetelmistä, mukaan lukien luotettavat hallinto- ja laskentamenetelmät, sekä palkka- ja palkkiopolitiikasta ja -käytännöistä, jotka ovat sopusoinnussa hyvän ja tehokkaan riskienhallinnan kanssa ja edistävät sitä.

2. Tällaisten 1 kohdassa tarkoitettujen järjestelmien, prosessien ja menetelmien on oltava kattavia ja suhteutettuja luottolaitoksen toiminnan luonteeseen, laajuuteen ja monitahoisuuteen. Liitteessä V määritellyt tekniset vaatimukset on otettava huomioon.”

4 Mainitun direktiivin 40 artiklan sanamuoto on seuraava:

”1. Luottolaitoksen vakavaraisuuden valvonta, mukaan lukien sen 23 ja 24 artiklan mukaisten toimien valvonta, on kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten vastuulla, jollei vastuu tämän direktiivin säännösten mukaisesti kuulu vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille.

2. Edellä 1 kohta ei estä konsolidoitua valvontaa tämän direktiivin perusteella.”

5 Kyseisen direktiivin 42 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Niiden jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten, joita asia koskee, on toimittava tiiviissä yhteistyössä voidakseen valvoa sellaisten luottolaitosten toimintaa, jotka harjoittavat liiketoimintaa erityisesti sivukonttorin kautta, yhdessä tai useammassa muussa jäsenvaltiossa kuin siinä, jossa luottolaitosten pääkonttori on. Viranomaisten on toimitettava toisilleen kaikki tällaisten luottolaitosten liikkeenjohtoa ja omistusta koskevat tiedot, jotka ovat omiaan helpottamaan niiden valvontaa ja toimilupien myöntämistä koskevien edellytysten tutkimista sekä kyseisten luottolaitosten tarkastusta, erityisesti maksuvalmiuden, vakavaraisuuden, talletusten vakuussuojan, suurten riskikeskittymien rajoittamisen, hallinto- ja kirjanpitomenetelmien ja sisäisen tarkastuksen menetelmien suhteen.”

Asetus N:o 1093/2010

6 Asetuksen N:o 1093/2010, sellaisena kuin se on muutettuna 4.2.2014 annetulla parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2014/17/EU (EUVL 2014, L 60, s. 34) (jäljempänä asetus N:o 1093/2010), johdanto-osan 58 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”On tarpeen varmistaa, että osapuolilla, joita [EPV:n] tekemät päätökset koskevat, on mahdollisuus käyttää tarvittavia oikeussuojakeinoja. Jos [EPV:llä] on valtuudet päätöksentekoon, osapuolille olisi menettelyn tehokkuuden vuoksi myönnettävä oikeus valittaa valituslautakuntaan, jotta osapuolten oikeuksia voitaisiin suojella tehokkaasti. Tehokkuuden ja yhtenäisyyden vuoksi valituslautakunnan olisi oltava Euroopan valvontaviranomaisten yhteinen elin, joka on riippumaton niiden hallinto- ja sääntelyrakenteista. Valituslautakunnan päätökseen olisi oltava mahdollisuus hakea muutosta Euroopan unionin tuomioistuimessa.”

7 Kyseisen asetuksen 1 artiklan 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”[EPV] toimii sille tällä asetuksella annettujen valtuuksien rajoissa ja [talletusten vakuusjärjestelmistä 30.5.1994 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston] direktiivin 94/19/EY [(EYVL 1994, L 135, s. 5)], [finanssiryhmittymään kuuluvien luottolaitosten, vakuutusyriyten ja sijoituspalveluyriyten lisävalvonnasta sekä neuvoston direktiivien 73/239/ETY, 79/267/ETY, 92/49/ETY, 92/96/ETY, 93/6/ETY ja 93/22/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 98/78/EY ja 2000/12/EY muuttamisesta 16.12.2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston]

direktiivin 2002/87/EY [(EUVL 2003, L 35, s. 1)], [maksajaa koskevien tietojen toimittamisesta varainsiirtojen mukana 15.11.2006 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston] asetuksen (EY) N:o 1781/2006 [(EUVL 2006, L 345, s. 1)], luottolaitosten ja sijoituspalveluyriyten

vakavaraisuusvaatimuksista [ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta] 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 575/2013 [(EUVL 2013, L 176, s. 1)], oikeudesta harjoittaa luottolaitostoimintaa ja luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvalvonnasta, direktiivin 2002/87/EY muuttamisesta sekä direktiivien 2006/48/EY ja 2006/49/EY kumoamisesta] 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/36/EU [(EUVL 2013, L 176, s. 338)] sekä [kuluttajille tarkoitettujen rahoituspalvelujen etämyynnistä ja neuvoston direktiivin 90/619/ETY sekä direktiivien 97/7/EY ja 98/27/EY muuttamisesta 23.9.2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston] direktiivin 2002/65/EY [(EYVL 2002, L 271, s. 16)], [rahoitusjärjestelmän käytön estämisestä rahanpesutarkoituksiin sekä terrorismin rahoitukseen 26.10.2005 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston] direktiivin 2005/60/EY [(EUVL 2005, L 309, s. 15)], [maksupalveluista sisämarkkinoilla, direktiivien 97/7/EY, 2002/65/EY, 2005/60/EY ja 2006/48/EY muuttamisesta ja direktiivin 97/5/EY kumoamisesta 13.11.2007 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin] 2007/64/EY [(EUVL 2007, L 319, s. 1)] ja [sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitosten liiketoiminnan aloittamisesta, harjoittamisesta ja toiminnan vakauden valvonnasta, direktiivien 2005/60/EY ja 2006/48/EY muuttamisesta sekä direktiivin 2000/46/EY kumoamisesta 16.9.2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston] direktiivin 2009/110/EY [(EUVL 2009, L 267, s. 7)] niiden osien soveltamisalalla, joita sovelletaan luotto- ja finanssilaitoksiin sekä niitä valvoviin toimivaltaisiin viranomaisiin, mukaan luettuina näihin säädöksiin perustuvat direktiivit, asetukset ja päätökset ja mahdolliset muut oikeudellisesti sitovat unionin säädökset, joissa [EPV:lle] annetaan tehtäviä. [EPV] toimii myös [luottolaitosten vakavaraisuusvalvontaan liittyvää politiikkaa koskevien erityistehtävien antamisesta Euroopan keskuspankille 15.10.2013 annetun neuvoston asetuksen] (EU) N:o 1024/2013 (EUVL 2013, L 287, s. 63) mukaisesti.”

8 Asetuksen N:o 1093/2010 17 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Jos toimivaltainen viranomainen ei ole soveltanut 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja säädöksiä, 10–15 artiklan mukaisesti hyväksytyt tekniset sääntelystandardit ja tekniset täytäntöönpanostandardit mukaan luettuina, tai on soveltanut niitä tavalla, joka on ilmeisesti unionin oikeuden vastainen ja on erityisesti jättänyt varmistamatta, että finanssilaitos täyttää näissä säädöksissä asetetut vaatimukset, [EPV] toimii tämän artiklan 2, 3 ja 6 kohdassa säädettyjen valtuuksien mukaisesti.

2. [EPV] voi tutkia unionin oikeuden väitettyä rikkomista tai soveltamatta jättämistä yhden tai useamman toimivaltaisen viranomaisen, Euroopan parlamentin, neuvoston, komission, pankkialan osallisyhmän pyynnöstä taikka omasta aloitteestaan ilmoitettuaan asiasta kyseiselle toimivaltaiselle viranomaiselle.

Toimivaltaisen viranomaisen on toimitettava [EPV:lle] viipymättä kaikki tiedot, joita tämä katsoo tarvitsevänsä tutkimukseensa, myös tiedot siitä, miten 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja säädöksiä sovelletaan unionin oikeuden mukaisesti, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 35 artiklassa säädettyjen valtuuksien soveltamista.

3. [EPV] voi viimeistään kahden kuukauden kuluttua tutkimuksensa aloittamisesta antaa kyseiselle toimivaltaiselle viranomaiselle suosituksen siitä, mihin toimiin on ryhdyttävä unionin oikeuden noudattamiseksi.

Toimivaltaisen viranomaisen on kymmenen työpäivän kuluessa suosituksen vastaanottamisesta ilmoitettava [EPV:lle] toimenpiteet, jotka se on toteuttanut tai aikoo toteuttaa varmistaakseen unionin oikeuden noudattamisen.

4. Jos toimivaltainen viranomainen ei ole noudattanut unionin oikeutta yhden kuukauden kuluessa [EPV:n] suosituksen vastaanottamisesta, komissio voi [EPV:n] ilmoitettua asiasta tai omasta aloitteestaan antaa virallisen lausunnon, jossa toimivaltaista viranomaista vaaditaan toteuttamaan toimet, joita unionin oikeuden noudattaminen edellyttää. Komission virallisessa lausunnossa on otettava huomioon [EPV:n] suositus.

Komissio antaa tällaisen virallisen lausunnon viimeistään kolmen kuukauden kuluttua suosituksen antamisesta. Komissio voi pidentää tätä määräaikaa yhdellä kuukaudella.

[EPV] ja toimivaltaiset viranomaiset toimittavat komissiolle kaikki tarvittavat tiedot.

5. Toimivaltaisen viranomaisen on kymmenen työpäivän kuluessa 4 kohdassa tarkoitettun virallisen lausunnon vastaanottamisesta ilmoitettava komissiolle ja [EPV:lle] toimenpiteet, jotka se on toteuttanut tai aikoo toteuttaa tämän virallisen lausunnon noudattamiseksi.

6. Jos toimivaltainen viranomainen ei noudata 4 kohdassa tarkoitettua virallista lausuntoa tuossa kohdassa mainitun määräajan kuluessa ja jos on tarpeen tasapuolisten kilpailuolosuhteiden säilyttämiseksi markkinoilla tai palauttamiseksi markkinoille taikka finanssijärjestelmän moitteettoman toiminnan ja eheyden varmistamiseksi saada viipymättä muutos siihen, että virallista lausuntoa ei noudateta, [EPV] voi silloin, kun 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen säädösten asiaankuuluvat vaatimukset ovat suoraan sovellettavissa finanssilaitoksiin, tehdä finanssilaitokselle osoitetun yksittäisen päätöksen, jossa sitä vaaditaan toteuttamaan toimet unionin oikeuden mukaisten velvollisuuksiensa noudattamiseksi, mukaan luettuna mahdollisesta käytännöstä luopuminen, sanotun kuitenkin rajoittamatta Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 258 artiklan mukaista komission toimivaltaa.

[EPV:n] päätöksen on oltava komission 4 kohdan nojalla antaman virallisen lausunnon mukainen.

7. Päätökset, jotka tehdään 6 kohdan nojalla, ovat ensisijaisia toimivaltaisten viranomaisten samasta asiasta mahdollisesti aiemmin tekemiin päätöksiin nähden.

Toteuttaessaan toimia sellaisten kysymysten osalta, joista on annettu 4 kohdan mukainen virallinen lausunto tai tehty 6 kohdan mukainen päätös, toimivaltaisten viranomaisten on, tapauksen mukaan, noudatettava joko kyseistä virallista lausuntoa tai päätöstä.

8. [EPV] ilmoittaa 43 artiklan 5 kohdassa tarkoitettussa kertomuksessa, mitkä toimivaltaiset viranomaiset ja finanssilaitokset eivät ole noudattaneet tämän artiklan 4 ja 6 kohdassa tarkoitettuja virallisia lausuntoja tai päätöksiä.”

- 9 Asetuksen 18 artikla koskee EPV:n toimia kriisitilanteissa.
- 10 Asetuksen 19 artikla sisältää säännökset, jotka koskevat kansallisten valvontaviranomaisten välisten erimielisyyksien ratkaisemista rajat ylittävissä tilanteissa.
- 11 Asetuksen N:o 1093/2010 39 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Ennen kuin [EPV] tekee tämän asetuksen mukaisia päätöksiä, se ilmoittaa sille, jolle kulloinenkin päätös on osoitettu, aikomuksestaan tehdä päätös ja asettaa määräajan, jonka kuluessa päätöksen kohde voi esittää näkemyksensä asiasta, ottaen tarkasti huomioon asian kiireellisyyden, monitahoisuuden ja mahdolliset seuraukset. Tämä koskee soveltuvin osin 17 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuja suosituksia.

2. [EPV:n] päätökset on perusteltava.

3. Niille, joille [EPV:n] päätökset on osoitettu, on ilmoitettava oikeussuojakeinoista, jotka ovat tämän asetuksen mukaan käytettävissä.

4. Jos [EPV] on tehnyt 18 artiklan 3 tai 4 kohdan mukaisen päätöksen, se tarkastelee kyseistä päätöstä uudelleen sopivin väliajoin.

5. [EPV:n] 17, 18 tai 19 artiklan nojalla tekemät päätökset julkistetaan, ja niissä ilmoitetaan kyseisen toimivaltaisen viranomaisen tai finanssilaitoksen nimi ja päätöksen pääasiallinen sisältö, paitsi jos julkistaminen olisi ristiriidassa finanssilaitosten perusteltujen, liikesalaisuuksien suojelemista koskevien etujen huomioon ottamisen kanssa tai jos se voisi vakavasti vaarantaa finanssimarkkinoiden moitteettoman toiminnan ja eheyden taikka unionin koko finanssijärjestelmän tai sen osan vakauden.”

12 Asetuksen 58 artiklan 1 kohdan mukaan valituslautakunta on Euroopan valvontaviranomaisten yhteinen elin.

13 Asetuksen 60 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö taikka toimivaltainen viranomainen voi hakea muutosta 17, 18 ja 19 artiklassa tarkoitettuun [EPV:n] päätökseen tai mihin tahansa muuhun [EPV:n] 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen unionin säädösten mukaisesti tekemään päätökseen, joka on osoitettu heille tai joka koskee heitä suoraan ja erikseen, vaikka se olisi osoitettu muulle henkilölle.

2. Valitus ja sen perusteet on toimitettava [EPV:lle] kirjallisesti kahden kuukauden kuluessa siitä päivästä, jona päätös on annettu tiedoksi asianomaiselle, tai jos tällaista tiedoksiantoa ei ole suoritettu, siitä päivästä, jona [EPV] on julkaissut päätöksen.

Valituslautakunta ratkaisee asian kahden kuukauden kuluessa valituksen tekemisestä.

3. Edellä olevan 1 kohdan mukaisesti tehdyllä valituksella ei ole lykkävää vaikutusta.

Valituslautakunta voi kuitenkin keskeyttää riitautetun päätöksen täytäntöönpanon, jos se katsoo olosuhteiden edellyttävän sitä.

4. Jos valitus voidaan ottaa tutkittavaksi, valituslautakunta tutkii, onko se perusteltu. Se kehottaa valitusmenettelyn osapuolia esittämään tietyssä määräajassa huomautuksensa omien tiedoksiantojensa tai muiden valitusmenettelyjen osapuolten ilmoitusten johdosta. Valitusmenettelyn osapuolilla on oikeus esittää näkemyksensä suullisesti.

5. Valituslautakunta voi vahvistaa [EPV:n] toimivaltaisen elimen tekemän päätöksen tai siirtää asian [EPV:n] toimivaltaisen elimen käsiteltäväksi. Valituslautakunnan tekemä päätös sitoo tuota elintä, jonka on muutettava kyseistä asiaa koskevaa päätöstään.

6. Valituslautakunta hyväksyy ja julkistaa työjärjestyksensä.

7. Valituslautakunnan päätökset on perusteltava, ja [EPV] julkistaa ne.”

14 Asetuksen 1093/2010 61 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Valituslautakunnan tai, jos oikeutta hakea muutosta valituslautakunnalta ei ole, [EPV:n] tekemästä päätöksestä voi nostaa kanteen Euroopan unionin tuomioistuimessa Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 263 artiklan mukaisesti.

2. Jäsenvaltio, unionin toimielin taikka luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö voi hakea [EPV:n] päätöksiin muutosta Euroopan unionin tuomioistuimelta Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 263 artiklan mukaisesti.

3. Jos [EPV:llä] on velvoite toimia ja se laiminlyö päätöksen tekemisen, laiminlyöntiä koskeva kanne voidaan nostaa Euroopan unionin tuomioistuimessa Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 265 artiklan mukaisesti.

4. [EPV:n] on toteutettava toimenpiteet, joita Euroopan unionin tuomioistuimen tuomion täytäntöönpano edellyttää.”

Asian tausta

15 Unionin yleinen tuomioistuin on tiivistänyt sen käsiteltävänä olleen asian tosiseikat valituksenalaisessa tuomiossa seuraavasti:

”1 Kantaja [SV Capital] on 24.10.2012 päivätyllä kirjeellä vaatinut [EPV:tä] aloittamaan Suomen ja Viron finanssialan valvontaviranomaisiin kohdistuvan tutkimuksen – – asetuksen – – N:o 1093/2010 – – 17 artiklan nojalla (jäljempänä kantelu).

2 Kantaja vetosi kantelun tueksi – – direktiivin 2006/48 – – 40 ja 42 artiklan rikkomiseen siltä osin kuin kyseessä olevat valvontaviranomaiset eivät olleet erottaneet Viroon sijoittautuneen suomalaisen pankin sivuliikkeen kahta johtajaa, jotka eivät kantajan mukaan täyttäneet vaatimuksia, jotka koskevat riittävän hyvää mainetta tai riittävää kokemusta kyseessä olevan luottolaitoksen toiminnan hoitamiseksi kyseisen direktiivin 11 artiklan 1 kohdassa tarkoitettussa merkityksessä. Tältä osin kantaja väitti, että kyseessä olevat johtajat olivat antaneet vääriä ilmoituksia siviiliprosessin yhteydessä, joka oli aloitettu Virossa kyseistä sivuliikettä vastaan.

– –

4 EPV jätti toimivallan puuttumisen vuoksi kantelun tutkimatta 25.1.2013 päivätyllä kirjeellään ja siirsi sen Suomen ja Viron finanssialan valvontaviranomaisille – –.

5 Kantaja teki 14.2.2013 päivätyllä asiakirjalla [kyseiseen] 25.1.2013 päivättyyn kirjeeseen kohdistuvan valituksen Euroopan valvontaviranomaisten valituslautakunnalle (jäljempänä valituslautakunta) asetuksen N:o 1093/2010 60 artiklan 1 kohdan nojalla.

6 Valituslautakunta totesi yhtäältä 24.6.2013 tekemällään päätöksellä 2013-008, että kantelu voidaan ottaa tutkittavaksi direktiivin 2006/48 22 artiklan perusteella luettuna EPV:n hallintoelinten jäsenten ja avaintehtävien haltijoiden soveltuvuuden arvioinnista 22.11.2012 antamien suuntaviivojen valossa, ja siirsi toisaalta asian EPV:n toimivaltaisen elimen käsiteltäväksi asiakysymyksen ratkaisemista varten asetuksen N:o 1093/2010 60 artiklan 5 kohdan mukaisesti.

7 EPV totesi 15.10.2013 tekemällään päätöksellä DC 2013 03, että kantelu voidaan ottaa tutkittavaksi Euroopan unionin oikeuden rikkomisia koskevissa tutkimuksissa noudatettavien sisäisten menettelysääntöjen 2.5 ja 2.6 kohdan nojalla – –, tämän kuitenkin rajoittamatta asetuksen N:o 1093/2010 17 artiklan 2 kohdan soveltamista.

8 EPV hylkäsi 21.2.2014 tekemällään päätöksellä – – kantelun, koska riittävät perusteet tutkimuksen aloittamiseksi asetuksen N:o 1093/2010 17 artiklan nojalla puuttuivat.

9 Kantaja teki 31.3.2014 päivätyllä asiakirjalla valituksen EPV:n [21.2.2014 tekemästä] päätöksestä valituslautakunnalle.

10 Valituslautakunta hylkäsi 14.7.2014 tekemällään päätöksellä – – EPV:n [21.2.2014 tekemästä] päätöksestä tehdyn valituksen. Kyseisessä päätöksessä valituslautakunta totesi aivan aluksi pääasiallisesti, että EPV:n [21.2.2014 tekemään] päätökseen kohdistuvan valituksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset täyttyvät. Tämän jälkeen se hylkäsi valituksen kokonaisuudessaan perusteettomana.

- 11 Mitä aivan aluksi tulee valituksen tutkittavaksi ottamisen tarkasteluun, valituslautakunta on katsonut, että EPV:n [21.2.2014 tekemä] päätös muodosti käsiteltävän asian erityisissä olosuhteissa valituskelpoisen toimen asetuksen N:o 1093/2010 60 artiklan perusteella, jonka mukaan luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö voi hakea muutosta sille osoitettuun EPV:n päätökseen.
- 12 Kun kyse on sitten valituksen asiakysymyksen tarkastelusta, valituslautakunta on ensinnäkin katsonut, että EPV:n arviointi, jonka mukaan ne kaksi johtajaa, joita kantaja syyttää kantelussa, eivät olleet hoitaneet avaintehtäviä asianomaisessa finanssilaitoksessa, oli virheetön ja että kolmatta johtajaa koskevia väitteitä ei ollut näytetty toteen. Toiseksi valituslautakunta on todennut, että kun otetaan huomioon, ettei kantaja kuulunut elimiin, jotka voivat esittää pyynnön unionin oikeuden rikkomista koskevan tutkimuksen aloittamisesta EPV:lle, käsiteltävässä tapauksessa oli kyseessä tämän viranomaisen kieltäytyminen aloittamasta tutkimusta omasta aloitteestaan. Se on lisäksi todennut, että niiden todisteiden perusteella, jotka kantaja oli esittänyt unionin oikeuden ja [Euroopan unionin oikeuden rikkomisia koskevissa tutkimuksissa noudatettavien] sisäisten menettelysääntöjen väitetyn rikkomisen tueksi, ei ollut osoitettu, että EPV olisi tehnyt virheen käyttäessään harkintavaltaansa. Kolmanneksi valituslautakunta on korostanut, että se, ettei EPV ole kuullut kantajaa asetuksen N:o 1093/2010 39 artiklan 1 kohdan mukaisesti ennen kuin se on tehnyt päätöksensä, ei muodostanut sellaista muotovirhettä, joka voi tehdä kyseisen päätöksen pätemättömäksi. Neljänneksi ei ollut osoitettu, ettei säädettyä menettelyä olisi noudatettu ennen EPV:n [21.2.2014 tekemän] päätöksen tekemistä. Lopuksi ja viidenneksi valituslautakunta on todennut, ettei ollut näytetty toteen, että EPV olisi rikkonut Euroopan unionin perusoikeuskirjan 41 artiklaa.”

Asian käsittely unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

- 16 SV Capital vaati kanteellaan yhtäältä EPV:n 21.2.2014 tekemän päätöksen ja toisaalta valituslautakunnan 14.7.2014 tekemän päätöksen kumoamista. SV Capital vaati myös asian siirtämistä EPV:n toimivaltaisen elimen käsiteltäväksi kantelunsa asiakysymyksen ratkaisemista varten.
- 17 Kantaja vetosi kanteensa tueksi viiteen kanneperusteeseen. EPV, jota komissio tuki, vetosi siihen, että kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat kokonaisuudessaan, koska sen kieltäytymisellä aloittamasta tutkimusta omasta aloitteestaan asetuksen N:o 1093/2010 17 artiklan perusteella ei ollut oikeusvaikutuksia kantajan suhteen.
- 18 Unionin yleinen tuomioistuin totesi mainitun kanteen tutkittavaksi ottamisesta ensiksi, että siltä osin kuin kanteessa vaadittiin EPV:n 21.2.2014 tekemän päätöksen kumoamista, käsiteltävän kanteen nostamispäivänä kantaja oli menettänyt oikeutensa riitauttaa kyseinen EPV:n päätös, joten sen kanteen tämä osa oli jätettävä tutkimatta.
- 19 Unionin yleinen tuomioistuin totesi tämän jälkeen kanteen tutkittavaksi ottamisesta siltä osin kuin kyse oli valituslautakunnan 14.7.2014 tekemän päätöksen kumoamisesta, että kyseinen päätös muodosti kannekelpoisen toimen, joten kanteen tämä osa otettiin tutkittavaksi.
- 20 Unionin yleinen tuomioistuin totesi SV Capitalin vaatimuksesta, joka koski asian siirtämistä EPV:n toimivaltaiselle elimelle kantelun asiakysymyksen ratkaisemista varten, että kumoamiskanteen yhteydessä unionin tuomioistuimet eivät voi toimivaltansa puitteissa velvoittaa EPV:tä toimimaan tietyllä tavalla. Näin ollen se jätti tämän vaatimuskohdan tutkimatta.
- 21 Asiakysymyksen osalta unionin yleinen tuomioistuin otti viran puolesta esiin kysymyksen siitä, onko valituslautakunnalla asetuksen N:o 1093/2010 60 artiklan 1 ja 2 kohdan perusteella toimivalta ratkaista EPV:n 21.2.2014 tekemästä päätöksestä sille tehty valitus, ja katsoi, että tällaista toimivaltaa ei ollut.

22 Näissä olosuhteissa ja kantajan esittämien kanneperusteiden perusteltavuutta tarkastelematta unionin yleinen tuomioistuin hyväksyi kanteen siltä osin kuin se koski valituslautakunnan 14.7.2014 tekemän päätöksen kumoamista viimeksi mainitun toimivallan puuttumisen vuoksi. Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin kumosi valituslautakunnan 14.7.2014 tekemän päätöksen ja hylkäsi kanteen muilta osin.

Asian käsittely unionin tuomioistuimessa

23 SV Capital vaatii, että unionin tuomioistuin

- kumoaa valituksenalaisen tuomion ensiksi siltä osin kuin siinä jätettiin tutkimatta EPV:n 21.2.2014 tekemän päätöksen kumoamista koskeva vaatimus, toiseksi siltä osin kuin siinä jätettiin osittain tutkimatta valituslautakunnan 14.7.2014 tekemän päätöksen kumoamista koskeva vaatimus ja kolmanneksi siltä osin kuin kyse on oikeudenkäyntikuluja koskevasta ratkaisusta
- palauttaa asian unionin yleiseen tuomioistuimeen ja
- velvoittaa vastapuolen korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja väliintulijan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan.

24 EPV vaatii, että unionin tuomioistuin

- ensisijaisesti
  - kumoaa valituksenalaisen tuomion tuomiolauselman ensimmäisen kohdan ja jättää valituslautakunnan 14.7.2014 tekemää päätöstä koskevan vaatimuksen tutkimatta ja
  - hylkää valituksen siltä osin kuin se koskee valituksenalaisen tuomion tuomiolauselman toista kohtaa
- toissijaisesti hylkää valituksen kokonaisuudessaan ja
- velvoittaa valittajan korvaamaan asian käsittelystä unionin yleisessä tuomioistuimessa ja unionin tuomioistuimessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

25 Komissio vaatii, että unionin tuomioistuin

- kumoaa valituksenalaisen tuomion siltä osin kuin kyse on sen tuomiolauselman ensimmäisestä kohdasta
- jättää SV Capitalin valituslautakunnan 14.7.2014 tekemää päätöstä koskevan vaatimuksen tutkimatta
- hylkää valituksen perusteettomana siltä osin kuin se koskee valituksenalaisen tuomion tuomiolauselman toista kohtaa ja
- velvoittaa valittajan korvaamaan asian käsittelystä unionin yleisessä tuomioistuimessa ja unionin tuomioistuimessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Valituksen tarkastelu

- 26 Koska valituksenalainen tuomio koskee yhtäältä EPV:n 21.2.2014 tekemän päätöksen kumoamisvaatimusta ja toisaalta valituslautakunnan 14.7.2014 tekemän päätöksen kumoamisvaatimusta, eri valitusperusteita on syytä tarkastella sen mukaan, kumpaa näistä kahdesta päätöksestä ne koskevat.

Ensimmäinen, toinen ja kolmas valitusperuste, jotka koskevat sitä, että unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valituslautakunnan 14.7.2014 tekemän päätöksen kumoamista koskevat vaatimukset perusteettomina

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

- 27 SV Capital väittää ensimmäisessä valitusperusteessaan, että se oli unionin yleisessä tuomioistuimessa nostamassaan kanteessa täsmentänyt, että kanne koski valituslautakunnan 14.7.2014 tekemää päätöstä vain siltä osin kuin kyseisessä päätöksessä hylättiin sen valitus asiakysymyksen osalta. Se ei sen sijaan riitautanut tätä päätöstä siltä osin kuin kyse oli valituksen tutkittavaksi ottamisesta ja oikeudenkäyntikuluista. Unionin yleinen tuomioistuin lausui kuitenkin viran puolesta valituslautakunnan toimivallasta ja näin ollen kanteen ulkopuolisesta seikasta.
- 28 SV Capital katsoo toisessa valitusperusteessaan myös, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se ei ottanut huomioon asetuksen N:o 1093/2010 60 artiklan 1 kohtaa tulkittuna asetuksen johdanto-osan 58 perustelukappaleen valossa. Valittajan mukaan on niin, että kun kyseisen asetuksen 17 artiklan 2 kohta luetaan yhdessä sen 1 artiklan kanssa, valituslautakunnalla oli toimivalta ratkaista EPV:n 21.2.2014 tekemästä päätöksestä tehty valitus.
- 29 SV Capital väittää kolmannessa valitusperusteessaan, että unionin yleinen tuomioistuin rikkoi työjärjestyksensä 48 artiklan 2 kohtaa, sellaisena kuin se oli voimassa 31.12.2014 saakka, kun se katsoi, että unionin yleisessä tuomioistuimessa käydyssä menettelyssä esitetty argumentaatio, jonka mukaan valituslautakunta oli toimivaltainen tutkimaan sen valituksen, oli jätettävä huomiotta. Unionin yleinen tuomioistuin itse näet kehotti asianosaisia ja muita osapuolia lausumaan valituslautakunnan toimivaltaa koskevasta kysymyksestä, ja kantaja vain vastasi esitettyyn kysymykseen.
- 30 EPV ja komissio vaativat näiden valitusperusteiden hylkäämistä.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 31 Ensimmäisestä valitusperusteesta, jossa valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin lausui kanteen ulkopuolisesta seikasta, on riittävää todeta, että unionin tuomioistuinten on otettava viran puolesta huomioon kysymys sen viranomaisen toimivallasta, jonka riitautettu toimi on saatettu niiden käsiteltäväksi, vaikka yksikään asianosaisista ei olisi esittänyt tätä koskevaa vaatimusta, koska henkilölle vastaisen toimen antajan toimivallan puuttuminen on oikeusjärjestyksen perusteita koskeva peruste, jota ei ainoastaan voida ottaa vaan joka on otettava viran puolesta huomioon.
- 32 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan tuomioistuimen on tutkittava viran puolesta toimen antajan toimivaltaa koskeva kysymys, vaikka yksikään asianosaisista ei olisi sitä vaatinut (ks. vastaavasti tuomio 30.9.1982, *Amylum v. neuvosto*, 108/81, EU:C:1982:322, 28 kohta ja tuomio 13.7.2000, *Salzgitter v. komissio*, C-210/98 P, EU:C:2000:397, 56 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 33 Näin ollen ensimmäinen valitusperuste on hylättävä.

- 34 Toisesta valitusperusteesta on todettava, että asetuksen N:o 1093/2010 60 artiklan mukaan luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö taikka toimivaltainen viranomainen voi hakea muutosta EPV:n päätökseen, joka on osoitettu heille tai joka koskee heitä suoraan ja erikseen, vaikka se olisi osoitettu muulle henkilölle.
- 35 Jotta EPV:n päätöksestä voidaan valittaa valituslautakunnalle, sen on, kuten unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 66 kohdassa, kuuluttava asetuksen N:o 1093/2010 17, 18 tai 19 artiklassa tarkoitettuihin päätöksiin tai oltava tehty kyseisen asetuksen 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen unionin säädösten mukaisesti.
- 36 Kuten unionin yleinen tuomioistuin aivan oikein totesi valituksenalaisen tuomion 67–71 kohdassa, mikään näistä edellytyksistä ei täyty käsiteltävässä asiassa.
- 37 EPV:n 21.2.2014 tekemä päätös ei ensiksikään perustu asetuksen N:o 1093/2010 1 artiklan 2 kohtaan. Kuten unionin yleinen tuomioistuin perustellusti totesi valituksenalaisen tuomion 67 kohdassa, on niin, että siitä huolimatta, että tiettyjen direktiivin 2006/48 säännösten rikkomiseen oli vedottu valittajan kantelun tueksi, EPV ei lausunut tässä päätöksessä siitä, olivatko toimivaltaiset viranomaiset tai asianomainen luottolaitos rikkoneet kyseistä direktiiviä vai eivät.
- 38 Toiseksi on kiistatonta, että mainittu päätös ei kuulu asetuksen N:o 1093/2010 18 ja 19 artiklassa tarkoitettuihin päätöksiin, joilla EPV voi velvoittaa kansalliset valvontaviranomaiset toteuttamaan erityisiä toimenpiteitä vastaavasti kriisitilanteen korjaamiseksi tai näiden viranomaisten välillä mahdollisesti ilmenevien erimielisyyksien ratkaisemiseksi rajat ylittävissä tilanteissa.
- 39 Kolmanneksi on vastoin mainitun asetuksen 17 artiklan 1 kohdassa edellytettyä, että kyseisen kantelun tueksi ei ole vedottu mihinkään asetuksen 10–15 artiklan mukaisesti hyväksytyjen teknisten sääntelystandardien ja teknisten täytäntöönpanostandardien rikkomiseen.
- 40 Neljänneksi valittaja ei kuulu tämän asetuksen 17 artiklan 2 kohdassa nimenomaisesti mainittuihin elimiin, jotka voivat saattaa EPV:n käsiteltäväksi pyynnön tutkimuksen aloittamiseksi unionin oikeuden rikkomisesta tai soveltamatta jättämisestä. Valittaja ei etenäkään väitä, että se kuuluisi pankkialan osallisyhmään, joka on perustettu asetuksen N:o 1093/2010 37 artiklan mukaisesti.
- 41 Lisäksi toteamusta siitä, että valittaja ei kuulu tämän asetuksen 17 artiklan 2 kohdassa nimenomaisesti mainittuihin elimiin, ei millään tavoin muuta – toisin kuin valittaja näyttää väittävän – se, että EPV voi aloittaa tutkimuksia omasta aloitteestaan.
- 42 Koska valituksenalaiseen tuomioon sisältyviä seikkoja ei näin ollen rasita mikään oikeudellinen virhe, toinen valitusperuste on myös hylättävä.
- 43 Kolmannesta valitusperusteesta on palautettava mieleen, että valittaja esitti vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen esittämään kysymykseen väitteen, joka ylitti kysymyksen kohteen.
- 44 Valittaja näet väitti, että kumoamiskanne unionin yleisessä tuomioistuimessa oli nostettu määräajassa, kun otetaan huomioon, että hallinnollinen menettely jatkui 14.7.2014 saakka ja että kumoamiskanteen jättämiseen liittyi Euroopan unionin tuomioistuimen perusäännön 45 artiklassa tarkoitettu ennalta arvaamaton seikka.
- 45 Tältä osin on todettava, että valittajan väitteelle siitä, että se vain esitti huomautuksia vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen esittämään kysymykseen, ei löydy tukea. Kuten unionin yleinen tuomioistuin perustellusti totesi valituksenalaisen tuomion 42 kohdassa, valittajan vastaukseen sisältyi tosiasiaa kaksi uutta kanneperustetta.
- 46 Tästä seuraa, että unionin yleinen tuomioistuin on aivan oikein jättänyt tämän väitteen tutkimatta.

47 Kolmas valitusperuste on näin ollen myös hylättävä.

Neljäs, viides ja kuudes valitusperuste, jotka koskevat sitä, että unionin yleinen tuomioistuin jätti tutkimatta EPV:n 21.2.2014 tekemän päätöksen kumoamista koskevat vaatimukset

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

48 SV Capital väittää neljännessä valitusperusteessaan, että sen kanne, siltä osin kuin kyse oli EPV:n 21.2.2014 tekemän päätöksen kumoamisesta, oli nostettu SEUT 263 artiklassa tarkoitettussa määräajassa, koska valituslautakunnassa käyty hallinnollinen menettely jatkui 14.7.2014 saakka EPV:n ja eurooppalaisten valvontaviranomaisten nimissä. Valituslautakunnan toimivallan puute voi johtaa sen tekemän päätöksen kumoamiseen, mutta sillä ei voi olla vaikutusta SEUT 263 artiklassa asetettuun määräaikaan. Näin ollen valituksenalaisen tuomion 44 kohdassa oleva maininta, joka koskee mahdollisuutta nostaa unionin yleisessä tuomioistuimessa kanne EPV:n 21.2.2014 tekemästä päätöksestä rinnakkain ja samanaikaisesti valituslautakuntaan tehtävän valituksen kanssa, on täysin perusteeton. Tällainen unionin yleisessä tuomioistuimessa nostettu kanne olisi jätetty tutkimatta SEUT 263 artiklan nojalla, koska lopullista hallintotoimintaa ei ole.

49 SV Capital väittää viidennessä valitusperusteessaan, että unionin yleinen tuomioistuin rikkoi Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 45 artiklaa, koska kannetta ei anteeksiannettavan erehdyksen vuoksi voitu jättää kahden kuukauden määräajassa 21.2.2014 tehdyn päätöksen vastaanottamisesta. SV Capital katsoo, että se, että valituslautakunta otti sen valituksen tutkittavaksi ja tutki sen asiakysymyksen osalta, oli voinut johtaa ymmärrettävään sekaannukseen. Vaikka valituslautakunnalla ei ollut toimivaltaa ratkaista EPV:n 21.2.2014 tekemän päätöksen kumoamista koskevaa valitusta, EPV ei missään vaiheessa esittänyt väitettä siitä, että muutoksenhaun tutkiminen kuului unionin yleisen tuomioistuimen eikä valituslautakunnan tehtäviin. Valituslautakunta oli ratkaissut sen käsiteltäväksi saatetun valituksen antaen näin olettaa, että se oli toimivaltainen muutoksenhakuelin. Näin ollen sen, että unionin yleisessä tuomioistuimessa nostettiin kanne EPV:n 21.2.2014 tekemän päätöksen vastaanottamisesta alkaneen kahden kuukauden määräajan päätyttyä, olisi katsottava johtuneen anteeksiannettavasta erehdyksestä.

50 SV Capital väittää kuudennessa valitusperusteessaan, että kun unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 45 kohdassa, että EPV:n 21.2.2014 tekemän päätöksen kumoamista koskeva kanne olisi joka tapauksessa pitänyt jättää tutkimatta kannekelpoisen toimen puuttumisen vuoksi, unionin yleinen tuomioistuin sovelsi virheellisesti SEUT 263 artiklaa ja asetuksen N:o 1093/2010 60 artiklan 1 kohtaa ja 61 artiklan 1 kohtaa. Kyseisestä päätöksestä nostettu kanne olisi pitänyt ottaa tutkittavaksi, koska se oli osoitettu valittajalle ja se koski tätä suoraan ja erikseen.

51 EPV ja komissio vaativat näiden valitusperusteiden hylkäämistä.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

52 Koska neljäs valitusperuste koskee valituksenalaisen tuomion 36 kohdassa ja sitä seuraavissa kohdissa esitettyjä seikkoja, on palautettava mieleen, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kanteen nostamisen määräaika on ehdoton ja että unionin tuomioistuinten on viran puolesta tutkittava, onko sitä noudatettu (ks. vastaavasti tuomio 5.9.2013, ClientEarth v. neuvosto, C-573/11 P, ei julkaistu, EU:C:2013:564, 20 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

53 Kuten SEUT 263 artiklan kuudennessa kohdasta seuraa, kumoamiskanne on pantava vireille kahden kuukauden kuluessa toimen julkaisemisesta tai siitä, kun se on annettu kantajalle tiedoksi, taikka jolle sitä ole julkaistu tai annettu tiedoksi, kahden kuukauden kuluessa siitä, kun kantaja on saanut siitä tiedon. Käsiteltävässä asiassa EPV:n päätös on annettu tiedoksi kantajalle 21.2.2014. Näin ollen kun

sovelletaan unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 58 ja 60 artiklassa, jotka vastaavat unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 49 ja 51 artiklaa, määrättyjä määräaikojen laskemista koskevia sääntöjä ajankohtaan, jolloin SV Capital nosti kanteen unionin yleisessä tuomioistuimessa eli 12.9.2014, viimeksi mainittu oli menettänyt oikeutensa riitauttaa mainittu EPV:n päätös, kuten unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 41 kohdassa.

- 54 Unionin yleinen tuomioistuin totesi kyseisen tuomion 43 kohdassa lisäksi, että valittaja ei voinut perustellusti vedota ylivoimaiseen esteeseen Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 45 artiklan toisen kohdan nojalla eikä myöskään anteeksiannettavan virheen olemassaoloon.
- 55 Näissä arvioinneissa ei ole tehty mitään oikeudellisia virheitä.
- 56 Unionin tuomioistuin on todennut useaan otteeseen, että prosessuaalisia määräaikoja koskevien unionin määräysten soveltamisesta voidaan Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 45 artiklan toisen kohdan mukaisesti poiketa ainoastaan täysin poikkeuksellisissa olosuhteissa eli ennalta arvaamattomien seikkojen tai ylivoimaisen esteen vuoksi, koska näiden määräysten tiukka soveltaminen vastaa oikeusvarmuuden vaatimuksia sekä tarvetta välttää lainkäytössä kaikkea syrjintää ja mielivaltaista kohtelua (määräys 16.11.2010, Internationale Fruchthandels-Gesellschaft Weichert v. komissio, C-73/10 P, EU:C:2010:684, 41 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 57 Toisin kuin valittaja väittää, menettely ei ”jatkonut” sen jälkeen, kun EPV teki päätöksensä 21.2.2014, ja sillä, että valituslautakunnalle tehtiin valitus, ei ollut mitään vaikutusta EPV:n aiemmin tekemää päätöstä koskevan kanteen nostamisen määräaikaan, kun otetaan huomioon valituslautakunnan toimivallan puuttuminen.
- 58 Neljäs valitusperuste on siis hylättävä.
- 59 Siltä osin kuin kyse on viidennestä valitusperusteesta, jonka mukaan SV Capital oli erehtynyt anteeksiannettavasti, unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että kanteen nostamisen määräaikoja koskevien unionin määräysten yhteydessä anteeksiannettava erehdys, jonka nojalla näistä määräajoista voidaan poiketa, koskee ainoastaan poikkeuksellisia olosuhteita, joissa on erityisesti kyse siitä, että asianomainen toimieliin on menetellyt tavalla, joka on yksinään tai ratkaisevassa määrin omiaan aiheuttamaan ymmärrettävän sekaannuksen vilpittömässä mielessä olevalle yksityiselle, joka on noudattanut kaikkea sitä huolellisuutta, jota edellytetään tavanomaisen valistuneelta henkilöltä (ks. määräys 16.11.2010, Internationale Fruchthandels-Gesellschaft Weichert v. komissio, C-73/10 P, EU:C:2010:684, 42 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 60 Kuten unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 44 kohdassa, käsiteltävässä asiassa valittajalle ei ole annettu mitään täsmällistä vakuuttelua valituslautakunnan toimivallasta ottaa käsiteltäväkseen myöhemmin tehtävää EPV:n päätöstä koskeva valitus.
- 61 Toisin kuin valittaja väittää, erityisesti on niin, että sitä, että EPV ei esittänyt vastalauseita valituslautakunnan toimivallasta lausua EPV:n päätöksestä, ja valituslautakunnan virheellistä päätelmää, jonka mukaan sillä on tämä toimivalta, ei voida pitää menettelynä, joka voi aiheuttaa ymmärrettävän sekaannuksen yksityiselle,
- 62 Unionin yleinen tuomioistuin on näin ollen aivan oikein todennut, että kyseessä ei ollut mikään sellainen anteeksiannettava erehdys, jonka vuoksi voitaisiin poiketa asetetun määräajan noudattamista koskevasta velvollisuudesta.
- 63 Viides valitusperuste on näin ollen hylättävä.

- 64 Valittaja väittää kuudennessa valitusperusteessaan, että unionin yleinen tuomioistuin rikkoi valituksenalaisessa tuomiossa SEUT 263 artiklaa ja asetuksen N:o 1093/2010 60 artiklan 1 kohtaa ja 61 artiklan 1 kohtaa. Tältä osin on riittävää todeta, että kuten valituksenalaisen tuomion 45 kohdasta käy ilmi, unionin yleinen tuomioistuin lausui vain täydellisyyden vuoksi kanteen tutkimatta jättämisestä kannekelpoisen toimen puuttumisen vuoksi.
- 65 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin yleisen tuomioistuimen ratkaisun ylimääräisiä perusteluja koskevat väitteet eivät voi aiheuttaa tämän ratkaisun kumoamista ja ovat näin ollen tehottomia (ks. tuomio 2.9.2010, komissio v. Deutsche Post, C-399/08 P, EU:C:2010:481, 75 kohta ja tuomio 29.3.2011, Anheuser-Busch v. Budějovický Budvar, C-96/09 P, EU:C:2011:189, 211 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 66 Näin ollen kuudes valitusperuste on hylättävä tehottomana.

Seitsemäs, kahdeksas, yhdeksäs, kymmenes ja yhdestoista valitusperuste

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

- 67 SV Capital esittää uudelleen seuraavat perusteet, joita tukivat sen unionin yleisessä tuomiossa nostaman kanteen yhteydessä esittämät väitteet, koska unionin yleinen tuomioistuin ei ratkaissut sen kanteen asiakysymystä:
- EPV:n 21.2.2014 tekemää päätöstä rasittaa tosiseikkoja koskeva virhe
  - EPV ei ole käyttänyt harkintavaltaansa sovellettavan lainsäädännön mukaisesti ja tämän harkintavallan rajoissa
  - EPV rikkoi asetuksen N:o 1093/2010 39 artiklan 1 kohtaa ja hyvää hallintotapaa koskevien ohjeidensa 16 artiklaa
  - EPV rikkoi sisäisten sääntöjensä 3.3–3.5 kohtaa
  - kun EPV tutki valittajan kantelun ja teki päätöksensä, se käytti väärin valtaansa ja toimi kohtuuttomalla tavalla.
- 68 EPV ja komissio katsovat, että nämä perusteet on jätettävä tutkimatta.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 69 On muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 256 artiklasta, Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 58 artiklan ensimmäisestä kohdasta ja unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 168 artiklan 1 kohdan d alakohdasta ja 169 artiklasta seuraa, että valituksessa on ilmoitettava täsmällisesti sekä se, miltä kaikilta osin valituksenalaisen tuomion kumoamista vaaditaan, että ne oikeudelliset perusteet ja perustelut, joihin erityisesti halutaan vedota tämän vaatimuksen tueksi, tai muuten kyseinen valitus tai peruste jätetään tutkimatta (ks. mm. tuomio 10.7.2014, Telefónica ja Telefónica de España v. komissio, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, 29 kohta ja määräys 12.2.2015, Meister v. komissio, C-327/14 P, ei julkaistu, EU:C:2015:99, 12 kohta). Seitsemäs, kahdeksas, yhdeksäs, kymmenes ja yhdestoista valitusperuste eivät millään tavoin liity valituksenalaiseen tuomioon, vaan ne koskevat EPV:n 21.2.2014 tekemää päätöstä. Ne on näin ollen yksin tästä syystä jätettävä tutkimatta.
- 70 Edellä esitetystä seuraa, että valitus on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

- 71 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 184 artiklan 2 kohdan mukaan on niin, että jos valitus on perusteeton, unionin tuomioistuin tekee ratkaisun oikeudenkäyntikuluista. Saman työjärjestyksen 138 artiklan, jota sovelletaan sen 184 artiklan 1 kohdan nojalla valituksen käsittelyyn, 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.
- 72 Koska SV Capital on hävinnyt asian ja EPV on vaatinut oikeudenkäyntikulujensa korvaamista, SV Capital on veloitettava korvaamaan muutoksenhakumenettelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.
- 73 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 140 artiklan, jota myös sovelletaan valituksen käsittelyyn saman työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla, 1 kohdan mukaan asiassa väliintulijoina olleet jäsenvaltiot ja toimielimet vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.
- 74 Näin ollen komissio, joka oli asiassa väliintulijana, vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Valitus hylätään.

2) SV Capital OÜ veloitetaan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan Euroopan pankkiviranomaisen (EPV) oikeudenkäyntikulut.

3) Euroopan komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Allekirjoitukset